Księga Wyjścia

Rozdział 1

1. Oto imiona synów Israela przybyłych do Micraim. Z Jakóbem weszli, każdy ze swoim domem: **2**. Reuben, Szymeon, Lewi i Jehuda; **3**. Issachar, Zebulun i Binjamin; **4**. Dan, Naftali, Gad i Aszer. **5**. Zaś wszystkich dusz, które wyszły z biodra Jakóba, było siedemdziesiąt dusz; a Josef był już w Micraim. **6**. I Josef umarł, a także wszyscy jego bracia oraz całe to pokolenie. **7**. A synowie Israela rozplenili się, rozrodzili, rozmnożyli, wielce się wzmocnili oraz napełniła się nimi ziemia Goszen. **8**. Powstał też nad Micraim nowy król, który nie znał Josefa. **9**. I powiedział do swojego ludu: Oto lud synów Israela stał się dla nas zbyt liczny i silny. **10**. Mądrze z nim postąpmy, aby się nie rozmnożył; bo gdyby przyszła wojna i on przyłączy się do naszych nieprzyjaciół, będzie walczył przeciwko nam oraz ujdzie z tej ziemi. **11**. Zatem ustanowił nad nim nadzorców robocizny, aby go dręczyli ciężkimi robotami. To on zbudował miasta na zapasy dla faraona Pithom i Raamses. **12**. Ale im bardziej go udręczali, tym bardziej się rozmnażał i tym bardziej rozrastał; zatem się zatrwożyli z uwagi na synów Israela. **13**. I Micrejczycy srogo ujarzmili synów Israela. **14**. Zaś ich życie czynili gorzkim, ciężką robotą przy glinie, cegłach i wszelkiej pracy na polu, przy której bez litości ich ujarzmiali. **15**. Król Micraim powiedział też do ebrejskich położnych, z których imię jednej to Szyfra, a imię drugiej Pua, **16**. mówiąc: Gdy będziecie przy porodach Ebrejek, uważajcie na krzesło porodowe; jeśli to syn zabijcie go, a jeżeli córka niechaj zostanie żywa. **17**. Ale położne obawiały się Boga i nie czyniły tak, jak im powiedział król Micraim, lecz zostawiały dzieci przy życiu. **18**. Więc król Micraim wezwał położne oraz do nich powiedział: Czemu to uczyniłyście i zostawiacie dzieci przy życiu? **19**. Zaś położne powiedziały do faraona: Dlatego, że Ebrejki nie są takie, jak micrejskie niewiasty; gdyż są zdrowe. Rodzą, zanim przyjdzie do nich położna. **20**. Bóg też dał powodzenie położnym, więc lud się mnożył i wielce wzrastał. **21**. A ponieważ położne obawiały się Boga, pobudował im domy. **22**. Zaś faraon tak rozkazał całemu swojemu ludowi: Każdego nowonarodzonego syna wrzućcie do rzeki, a każdą córkę zostawcie przy życiu.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012